

er det ikke Tilfældet alene for denne Forhandlings Vedkommende. Men jeg tror, at denne Forhandling følges med saa meget større Interesse af Befolkningen ude i Landet, og jeg føler mig overbevist om, at hvis denne Forhandling ikke fører til noget Resultat — selvfølgelig Udvalgsarbejdet og de følgende Forhandlinger iberegnet —, vil det blive en meget stor Skuffelse for Befolkningen. Og jeg er ogsaa overbevist om, at Befolkningen vil have let ved at se, hvor den væsentligste Del af Skylden i saa Tilfælde ligger, at den ikke først og fremmest ligger hos den Regering, der i Virkeligheden ikke er meget stærk, men at den i væsentligere Grad ligger hos det Parti, der, da det var stærkt nok til at tage hele denne Sag op, forsøgte det, og vi kunne sige hos de Partier, der senere i Sammenslutning ogsaa vare stærke nok til det samme.

Det er jo en lang Række enkelte Spørgsmaal, der melde sig, naar vi have denne Sag til Behandling. Man kunde sige, at det, der staar mest i Forgrunden, er Kravet om en retfærdigere Fordeling af Valgkredsene, og at det, der ligesom staar længst ude, er Afskaffelsen af Landstinget. Jeg er i saa Henseende ret enig i, hvad det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) udtalte om disse Spørgsmaal, at næst efter Kravet om en retfærdigere Valgordning vil Kravet om at faa den privilegerede Valgret til Landstinget fjernet være et af de Krav, man først vil møde ude i Befolkningen, og som er tydeligst fremme i Befolkningens Bevidsthed. Naar det nu er bebøjet af Regeringen og vort Parti, at vi have delt hele denne Sag i to Forslag, synes jeg ikke, denne Bebrejdelse kan rettes imod os med nogen synderlig Styrke, da det jo er en sammenhængende Række af Spørgsmaal i den Orden, jeg nu nylig nævnte med Kravet om Valgkredsordningen i Forgrunden og i det fjerne det, som ogsaa det ærede Medlem fra Nørresundby nævnte: Omdannelsen af Landstinget. Det er derfor i Virkeligheden ikke noget væsentligt, hvor man sætter Skellet, eller at vi altsaa have ment at maatte skille hele denne lange Række af Spørgsmaal i to Afdelinger, saaledes at vi tage, hvad der kan naas først, uden en Grundlovsændring og som en Forberedelse til denne, for saa straks at gaa videre paa det nyskabte Grundlag, vi have faaet.

Det blev i Gaar udtalt af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det har vist sig, at naar vi skulde

skride til en Forfatningsforandring, maatte der være ligesom et ydre Krav, en bestemt Ting, der krævede det, og han nævnte Eksempler fra 1866 og 1886. Det kan vel være rigtigt nok, men jeg synes, at der netop ogsaa for Øjeblikket er et saadant bestemt Krav, der endogsaa raaber højt, netop en saadan bestemt Ting i Virkeligheden, der kræver, at vi nu for Alvor maa tage fat paa det Arbejde, som længe har været sat til Side og forsømt; og denne bestemte Ting er det Forlig, der blev gennemført i Sommer. Naar en Sag af saa overordentlig stor Betydning, en meget kostbar Sag og en Sag, der paa mange Maader griber dybt ind i vort Liv, kan ordnes imod Befolkningens Villie og Ønske, imod Flertallets Villie og Ønske, ad Forligets Vej, tror jeg, at de fleste ville indrømme, at det er, fordi der netop er saa store Skavanker og Brøst i vor Forfatning, og at *det* netop er den bestemte Ting, der i Øjeblikket raaber højt om, at vi maa skride til at raade Bod paa disse Skavanker. Jeg vil imidlertid haabe, at vi i det kommende Arbejde, i Udvalget og senere, alligevel kunne blive enige om fra alle demokratiske Lejres Side at komme et godt Stykke hen og i Virkeligheden faa noget reelt ud af det Arbejde, vi her ere begyndte paa.

Wulff: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at gøre nogle Bemærkninger til et særligt Emne af de Reformers, her ere foreslaaede under Grundlovsforslagene, nemlig med Hensyn til Kvinders Valgret. Men jeg vil gerne forudskikke et Par Ord, ligesom flere Talere have gjort til den højtærede Konseilspræsident. Naar han forleden Dag karakteriserede Højre eller den konservative Retning som en Retning, der særlig støttede de rige i Samfundet, er det en Paastand, som jeg tror er ret meningsløs, og hvis Meningsløshed blev dokumenteret allerede ved, at saa snart den første Repræsentant for dette Parti meldte sig og spurgte, om han var en særlig Støtte for Rigdommen, maatte Konseilspræsidenten erklære, at det var et Paradoks, at han hørte til Højre. Jeg tror, at hvis man gik hele Rækken af Højres Mænd igennem, vilde de vise sig at være Paradokser alle sammen, og det vilde vise sig, at den Karakteristik, som Konseilspræsidenten gav, var en Teori, et kunstigt Begreb og ikke svarende til Virkeligheden, der ligger bagved. Men jeg vil her kun i Anledning af dette Emne give en ganske lille statistisk Oplysning. Hvis man spør-